

NOVI BELGIJSKI KRALJ ALBERT PRI SLOVESNEM VHODU V BRUSELJ

nejasna ali trdo stilizirana. Članek samnasebi je pa lep in preglednejši od poprejšnjega.

Dr. Ivan Prijatelj je našel v arhivu ministrstva notranjih zadev nekaj aktov, ki se nanašajo na Bleiweisa in na takratne slovenske razmere. Članek je jako zanimiv in najboljša apologija Bleiweisa in njegovega kroga proti očitjanju, da so bili premalo slovanski in so premalo delali za zблиžanje z Jugoslavlani. Nekoliko preveč je vpletel pisatelj v pojasnilo digresij, ki čitatelja motijo in pozornost odvrta.

Profesor Grafenauer je priobčil nekaj podrobnosti iz Levstikovega življenja, ki svedočijo o pisateljevi veliki marljivosti in natančnosti. Strokovnjaki mu bodo zanje hvaležni, narod pa more od njega pričakovati še temeljitih študij iz slovenske slovstvene zgodovine.

Profesor dr. Ilešič opisuje politične odnose slovensko-hrvaške l. 1848. in 1849. Za širše občinstvo je ta razprava med vsemi v zborniku najbolj zanimiva. Hrvaško vprašanje je v Avstriji na dnevnem redu in se ne bo dalo več odstraniti. K temu vprašanju morajo pa tudi Slovenci zavzeti svoje stališče. Ako se bo rešilo brez nas, se bo rešilo proti nam. Zdi se pa, da se ne samo ne bo rešilo brez nas, ampak da bomo mi imeli celo veliko in važno vlogo pri njegovi rešitvi. Politiki naj delajo svoje, učenjaki pa in pisatelji morajo po svoje sodelovati in pripravljati podlago. Tu imamo še veliko in neobdelano polje. Profesor dr. Ilešič je z zgoraj navedeno razpravo zoral na njem nekaj brazd. Naj bi našel posnemovalcev.

Kot primeren zaključek „Zbornika“ sledi razprava o Bleiweisu kot zdravniku in živinozdravniku. Videli smo ga, kakšen je bil v svoji mladosti in v poznej-

šem življenju, kako je živel doma in nastopal v javnosti, kako je deloval na slovstvenem in političnem polju. Primerno je torej, da ga nazadnje vidimo tudi, kakšen je bil v svojem poklicu. Dr. L. L.

Stanko Vraz. Študija. Spisal dr. Drechsler Branko. Hrvatska knjižnica, knjiga četrta. Izdali „Matica Hrvatska i Slovenska.“

Bila je srečna misel, da sta posestrimi „Matica Hrvatska in Slovenska“ izdali skupaj knjigo o našem rojaku Stanku Vrazu. Bil je po rodu Slovenec, po prepričanju Hrvat, pripada torej obema narodoma enakomerno. Stanko Vraz se je opisaval med Slovenci že velikokrat. Tu hočem našteti nekaj slovenskih spisov o Stanku Vrazu: „Jezičnik“ XXIV. str. 45; „Slovenska Bčela“ II. str. 187; „Zlati klasi“ 127; „Kres“ III. 518 itd.; Davorin Trstenjak: „Stanko Vraž“ v „Bleiweisovem koledarčku“ I. 1855.; „Kres“ IV. 522 itd.; „Kres“ V. 471, 519; „Dom in Svet“ XX. 526, XXI. 350; „Zora Pajkova“ VI. 269; Glaser II. 89, 131, 185; „50 letnica smrti“ „Zvon“ XXI. 436; „Nekaj drobtin o Stanku Vrazu“ „Kres“ III. 39; „O Stanku Vrazu“ „Zora“ V. 149; „Vrazovi predniki — Korošci“ „Zvon“ XV. 190; „Pisma Stanka Vraza Jožefu Roštlapinu“ „Zvon“ VII. 217; „Ime Vraz“ „Kres“ IV. 155; Dodatek k sestavku „Ime Vraz“ 223; „Kako in zakaj je Stanko Vraz postal Ilirec?“ „Zvon“ VII. 147; „Victrix causa Diis placuit, sed victa Cattoni“ „Zvon“ IX. 379; „Vrazovo pismo Hrobatu“ „Kres“ III. 427; „Jarnikova pisma“ Letopis Mat. Slov. 1877, str. 149; „Črtice o Vrazu“ „Slov. Nar.“ XI. št. 263; „Vraz pooblaščenec za srbsko skupščino“ Zbornik IX. 28, 34; „Pesem na Stanka Vraza“ Slov. knjiž. II.; „Pred Stanka Vraza